

Pozdravna reč



Posle deset godina rada u Refoto časopisu suočavam se s najtežim zadatkom do sada. Treba da se pozdravim s vama, čitaocima, jer je ovo poslednji broj pod mojim uredničkim "patronatom". Upravljačku palicu predajem mom dragom kolegi Milanu Živkoviću, bez čije pomoći ni moj posao ne bi bio moguć. Mnogi poznanici kada su čuli da napuštam mesto glavnog urednika pitali su me "Zašto sad kad je časopis tako dobar, kao nikad pre?!" Baš zato što je tako dobar,

mogu mirne savesti da ga predam na dalje usavršavanje i promene koje će mu svakako dobro doći.

Bez obzira na stanje, situaciju, prilike ili kako god već da nazovem ovo naše nestabilno i turbulentno tržište, trud uloženi u Refoto je ogroman. U suprotnom, ne bi nas ni bilo. Ljubav i entuzijazam temelji su ovog časopisa, a to je nešto što se ne meri novcem. Naš trud nagrađujete vi, čitaoci, hiljadama poslanih fotografija, raznim tekstovima, pismima, komentarima i, naravno, time što ste i dalje naši verni čitaoci. Ima vas sve više i govorite sve jezike ovog brdovitog i temperamentnog Balkana. I čini se da nas svi dobro razumete.

Put od dvomesečnog izdanja do mesečnog regionalnog časopisa koji objavljuje tekstove na tri do četiri jezika, fotografije čitalaca sa skoro svih kontinenata, sa dvadesetak održanih izložbi fotografija čitalaca u uglednim galerijama, pokrenutim memorijalom u čast Dragoljuba Tošića, brojnim radionicama i predavanjima održanim u prečniku 500–600 km, i još mnogim drugim aktivnostima koje ne mogu da stanu u ovaj uvodnik, bio je lep, uzbudljiv, nepredvidiv, priznajem često i veoma stresan. Ipak – vredelo je!

Ne znam šta bih vam više rekla jer sve što biste želeli da znate napisano je i prikazano u 87 brojeva časopisa Refoto, u kojima sam učestvovala bilo kao saradnik, pomoćnik urednika ili glavni urednik. Nekih desetak brojeva ispratila sam samo kao čitalac (dok sam bila na porodijskom) i sad se spremam za sličnu ulogu, mislim na posmatračku. Ovaj pozdrav, ipak, nije baš tako definitivni jer od narednog broja gledaćete me na sličicama levo od ovog teksta – među saradnicima, jer će moja interesovanja biti preusmerena na neke druge aktivnosti. Nastojću, kao i uvek, da i dalje budem aktivna u časopisu, pre svega u prikazima fotografa i drugim srodnim temama koje su i do sad bile moja uža specijalnost.

Ovaj javni prostor koji mi, kao uredniku, sleduje "po difoltu", iskoristiću i da se zahvalim svim članovima Redakcije za uloženo vreme, znanje i trud. I zato što su imali strpljenja i razumevanja za moje, često iracionalne i preterane zahteve koji su uvek imali samo jedan cilj – da budemo najbolji! Mnogi kažu da to i jesmo, ali kada najzad stignete do takve potvrde, vaši kriterijumi su opet za stepenik viši, pa je tako uvek nov zadatak pred vama. Sigurna sam da će ga Milan odlično savladati i da će njegova fizička veličina u kontrastu s blagošću naravi, doneti novu dimenziju časopisu koju će karakterisati praktično znanje, širina pogleda na svet, pronicljivo i kritičko oko kojem ništa ne može da promakne, kao i vedar duh koji će bojiti stranice časopise vatrenom crvenom, koja je bila i ostala naš zaštitni znak. Zahvalnost ide i na adrese saradnika kojih ima sve više i svi oni ulažu veliki napor da naprave originalne autorske priloge za časopis.

I, za kraj, osećam se kao na dodeli Oskara, zahvalnost ide osnivaču časopisa – Slobodanu Vukadinoviću, što me je pozvao da postanem deo, tada malog tima koji je imao viziju o jednom posebnom časopisu. Nadam se da sam uspevala da opravdam njegova očekivanja – jer je ta vizija odavno postala i moja.

A sadržaj poslednjeg ovogodišnjeg broja? Pa, videćete i sami: zanimljiv, raznolik, stručan, inspirativan... ma kao i svaki prethodni, zar ne?

Ivana Tomanović
ivana.tomanovic@refoto.co.rs